

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Parsec Fondazione Parco delle Scienze e della Cultura

Pârâți: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Autorità nazionale anticorruzione (ANAC)

Dispozitivul

Articolul 19 alineatul (1) și articolul 80 alineatul (2) din Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE, citite în lumina considerentului (14) al acestei directive, trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care exclude posibilitatea entităților fără scop lucrativ de a participa la o procedură de atribuire a unui contract de achiziții publice de servicii de inginerie și de arhitectură, chiar dacă aceste entități au dreptul, potrivit legislației naționale, să ofere serviciile care fac obiectul contractului în cauză.

(¹) JO C 206, 17.6.2019.

Hotărârea Curții (Camera a noua) din 11 iunie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunalul București – România) – CHEP Equipment Pooling NV/Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Serviciul Soluționare Contestații, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

(Cauza C-242/19) (¹)

[Trimitere preliminară – Taxa pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Articolul 17 alineatul (2) litera (g) – Transfer de bunuri mobile în interiorul Uniunii Europene în vederea unei prestări de servicii – Articolele 170 și 171 – Dreptul la rambursarea TVA ului persoanelor impozabile care nu sunt stabilite în statul membru de rambursare – Directiva 2008/9/CE – Noțiunea de „persoană impozabilă care nu este stabilită în statul membru de rambursare” – Persoană impozabilă neînregistrată în scopuri TVA în statul membru de rambursare]

(2020/C 271/22)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Tribunalul București

Părțile din procedura principală

Reclamantă: CHEP Equipment Pooling NV

Pârâte: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Serviciul Soluționare Contestații, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

Dispozitivul

1) Articolul 17 alineatul (2) litera (g) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2008/8/CE a Consiliului din 12 februarie 2008, trebuie interpretat în sensul că transferul de către o persoană impozabilă de bunuri care provin dintr-un stat membru către statul membru de rambursare, în scopul prestării, de către această persoană impozabilă, de servicii de închiriere a bunurilor respective în acest din urmă stat membru, nu trebuie să fie asimilat unei livrări intracomunitare atunci când utilizarea bunurilor menționate în scopul unei astfel de prestări este temporară, iar acestea au fost expediate sau transportate din statul membru în care este stabilită persoana impozabilă menționată.

- 2) Dispozițiile Directivei 2008/9/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare trebuie interpretate în sensul că se opun ca un stat membru să refuze dreptul la rambursarea taxei pe valoarea adăugată unei persoane impozabile stabilite pe teritoriul unui alt stat membru pentru simplul motiv că această persoană impozabilă este sau ar fi trebuit să fie înregistrată în scopuri de TVA în statul membru de rambursare.

(¹) JO C 206, 17.6.2019.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 18 iunie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Korkein hallinto-oikeus – Finlanda) – procedură inițiată de Porin kaupunki

(Cauza C-328/19) (¹)

[Trimitere preliminară – Achiziții publice – Directiva 2004/18/CE – Articolul 1 alineatul (2) litera (a) – Contract de achiziții publice în domeniul serviciilor de transport – Acord de cooperare între comune privind organizarea și furnizarea de servicii de asistență socială și medicală bazat pe modelul denumit al „comunei responsabile” în sensul dreptului finlandez – Transfer de competențe de la organizarea serviciilor la o organizare a comunelor în zona de cooperare vizată – Contract „in house” – Atribuire fără lansare a unei cereri de ofertă a serviciilor de transport unei societăți deținute în totalitate de comuna responsabilă]

(2020/C 271/23)

Limba de procedură: finlandeza

Instanța de trimitere

Korkein hallinto-oikeus

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Porin kaupunki

cu participarea: Porin Linjat Oy, Lyttylän Liikenne Oy

Dispozitivul

- 1) Articolul 1 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/18/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 31 martie 2004 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de lucrări, de bunuri și de servicii trebuie interpretat în sensul că un acord în temeiul căruia comunele părți la acesta acordă uneia dintre ele responsabilitatea organizării unor servicii în favoarea acestor comune este exclus din domeniul de aplicare al acestei directive pentru motivul că reprezintă un transfer de competențe, în sensul articolului 4 alineatul (2) TUE, astfel cum a fost interpretat în Hotărârea din 21 decembrie 2016, Remondis (C-51/15, EU:C:2016:985).
- 2) Articolul 1 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2004/18 trebuie interpretat în sensul că un acord de cooperare în temeiul căruia comunele părțile la acesta transferă uneia dintre ele responsabilitatea organizării unor servicii în favoarea acestor comune permite să se considere respectiva comună, la momentul atribuirilor ulterioare transferului menționat, drept o autoritate contractantă și o abilitază să încredințeze, fără a recurge la o procedură concurențială prealabilă, unei entități „in house” servicii care acoperă nu numai propriile nevoi, ci și pe cele ale celorlalte comune părți la acordul respectiv, deși, în lipsa acestui transfer de competențe, comunele menționate ar fi trebuit să satisfacă ele însele propriile nevoi.

(¹) JO C 220, 1.7.2019.